

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ (τρίτο τμήμα)
της 5ης Ιουνίου 1996 *

Στην υπόθεση T-75/95,

Günzler Aluminium GmbH, εταιρία γερμανικού δικαίου, με έδρα το Ostfildern (Γερμανία), εκπροσωπούμενη από τον Jürgen Strauß, δικηγόρο, Στουτγάρδη, Uhlandstrasse 11,

προσφεύγουσα,

κατά

Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενης από την Dr. Claudia Schmidt, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Carlos Gómez de la Cruz, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, Centre Wagner, Kirchberg,

καθής,

που έχει ως αντικείμενο την ακύρωση της απόφασεως της Επιτροπής, της 14ης Νοεμβρίου 1994, έγγραφο K(911)3006 τελικό, που απευθύνθηκε στην Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας, σχετικά με διαγραφή εισαγωγικών δασμών,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική.

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ
(τρίτο τμήμα),

συγκείμενο από τους C. P. Briët, Πρόεδρο, V. Vesterdorf και A. Potocki, δικαστές,

γραμματέας: B. Pastor, κύρια υπάλληλος διοικήσεως,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της προφορικής διαδικασίας της 18ης Απριλίου 1996,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

Το νομικό πλαίσιο

1 Το άρθρο 13, παράγραφος 1, του κανονισμού (ΕΟΚ) 1430/79 του Συμβουλίου, της 2ας Ιουλίου 1979, περί της επιστροφής ως αχρεωστήτως εισπραχθέντων ή της διαγραφής χρέους εισαγωγικών ή εξαγωγικών δασμών (ΕΕ ειδ. έκδ. 11/015, σ. 162, στο εξής: κανονισμός 1430/79), όπως τροποποιήθηκε με το άρθρο 1, παράγραφος 6, του κανονισμού (ΕΟΚ) 3069/86 του Συμβουλίου, της 7ης Οκτωβρίου 1986, για την τροποποίηση του κανονισμού (ΕΟΚ) 1430/79, περί της επιστροφής ως αχρεωστήτως εισπραχθέντων ή της διαγραφής χρέους εισαγωγικών ή εξαγωγικών δασμών (ΕΕ L 286, σ. 1, στο εξής: κανονισμός 3069/86), ορίζει ότι «η επιστροφή ή η διαγραφή εισαγωγικών δασμών είναι δυνατή σε ειδικές περιπτώσεις, εκτός από εκείνες που αναφέρονται στα μέρη Α έως Δ, οι οποίοι προκύπτουν από περιστάσεις κατά τις οποίες δεν υπήρξε ούτε προφανής αμέλεια ούτε δόλος εκ μέρους του ενδιαφερομένου».

- 2 Το άρθρο 5, παράγραφος 2, του κανονισμού (ΕΟΚ) 1697/79 του Συμβουλίου, της 24ης Ιουλίου 1979, περί της «εκ των υστέρων» εισπράξεως εισαγωγικών ή εξαγωγικών δασμών που δεν κατέστησαν απαιτητοί από τον φορολογούμενο, για εμπορεύματα που διασαφηνίστηκαν σε τελωνειακό καθεστώς συνεπαγόμενο την υποχρέωση καταβολής τέτοιων δασμών (ΕΕ ειδ. έκδ. 02/007, σ. 254, στο εξής: κανονισμός 1697/79), ορίζει ότι «οι αρμόδιες αρχές δύνανται να μην προβαίνουν σε ενέργειες εισπράξεως “εκ των υστέρων” ποσού εισαγωγικών ή εξαγωγικών δασμών που δεν καταβλήθηκε συνεπεία λάθους αυτών των ιδίων των αρμόδιων αρχών που λογικά δεν είναι δυνατόν να ανακαλυφθεί από τον φορολογούμενο ο οποίος, από μέρους του, ενήργησε καλοπίστως και τήρησε όλες τις διατάξεις που προβλέπονται από την ισχύουσα νομοθεσία, όσον αφορά την κατάρτιση της τελωνειακής διασαφήσεως».

Το ιστορικό της διαφοράς

- 3 Στις 22 Μαΐου 1990, 8 Ιουνίου 1990 και 26 Ιουνίου 1991, η προσφεύγουσα εισήγαγε από την πρώην Ομόσπονδη Δημοκρατία της Γιουγκοσλαβίας ράβδους από κράμα αλουμινίου. Σύμφωνα με τις συμβάσεις πωλήσεως οι οποίες είχαν αποτελέσει τη βάση των συναλλαγών, οι δασμοί οι οποίοι θα προέκυπταν βάρυναν τους Γιουγκοσλάβους πωλητές. Γι' αυτόν τον λόγο, είχε συμφωνηθεί ειδικότερα ότι η καταβολή της τιμής θα γινόταν μετά την παραλαβή της πράξεως περί επιβολής δασμών προκειμένου να καταστεί δυνατή, ενδεχομένως, η μείωση της τιμής κατά το ποσό των δασμών που θα είχαν καταβληθεί.
- 4 Αφού η προσφεύγουσα προέβη στην τελωνειακή διασαφήση των εν λόγω εισαγωγών, το αρμόδιο γερμανικό τελωνείο εξέδωσε στις 25 Μαΐου 1990, 11 Ιουνίου 1990 και 26 Ιουνίου 1991 τις σχετικές πράξεις σύμφωνα με τις οποίες οι οικείες εισαγωγές απαλλάσσονταν από δασμούς.
- 5 Ωστόσο, οι δασμολογικές απαλλαγές είχαν εκδοθεί κατόπιν σφάλματος εκ μέρους των γερμανικών τελωνειακών αρχών. Πράγματι, οι διατάξεις περί του προτιμησιακού καθεστώτος που αφορούσαν τη Γιουγκοσλαβία είχαν πάψει να ισχύουν για τις σχετικές περιόδους, όπως αναφέρεται στην *Επίσημη Εφημερίδα των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων* (στο εξής: *Επίσημη Εφημερίδα*) [βλ. τον κανονισμό (ΕΟΚ) 1280/90 της Επιτροπής, της 15ης Μαΐου 1990 (ΕΕ L 126, σ. 22, στο

εξής: κανονισμός 1280/90), με τον οποίο επαναφέρθηκε η επιβολή δασμών για την περίοδο από 19 Μαΐου έως 31 Δεκεμβρίου 1990, και τον κανονισμό (ΕΟΚ) 1347/91 της Επιτροπής, της 23ης Μαΐου 1991 (ΕΕ L 129, σ. 21, στο εξής: κανονισμός 1347/91), με τον οποίο επαναφέρθηκε η επιβολή δασμών για την περίοδο από 27 Μαΐου έως 31 Δεκεμβρίου 1991].

- 6 Το τοπικό τελωνείο παρέλειψε εν συνεχεία να υποβάλει έκθεση στο κεντρικό τελωνείο το οποίο είναι επιφορτισμένο με τον έλεγχο των ποσοστώσεων και των ανωτάτων ορίων. Κατά συνέπεια, μόλις τον Μάρτιο του 1991 και τον Αύγουστο του 1991 (όσον αφορά, αντιστοίχως, τις εισαγωγές που πραγματοποιήθηκαν το 1990 και την εισαγωγή που πραγματοποιήθηκε το 1991), κατόπιν εκ των υστέρων ελέγχου των τελωνειακών διασαφήσεων, διαπιστώθηκε ότι κακώς είχαν χορηγηθεί οι δασμολογικές απαλλαγές.
- 7 Στις 23 Απριλίου 1992 και 30 Ιουνίου 1992, το αρμόδιο γραφείο του κεντρικού τελωνείου απέστειλε στην προσφεύγουσα τροποποιητικές πράξεις επιβολής δασμών των οποίων το ύψος ανερχόταν σε 29 429,79 γερμανικά μάρκα (DM).
- 8 Όταν η προσφεύγουσα πληροφορήθηκε ότι υπήρχε πρόθεση εισπράξεως «εκ των υστέρων» των δασμών, προσπάθηκε να έρθει σε επαφή με τους Γιουγκοσλάβους εταίρους της. Ωστόσο, η προσπάθεια αυτή δεν καρποφόρησε εξαιτίας των ταραχών που είχαν δημιουργηθεί λόγω του εκραγέντος ήδη εμφυλίου πολέμου.
- 9 Εν συνεχεία, η προσφεύγουσα υπέβαλε στις αρμόδιες γερμανικές τελωνειακές αρχές αίτηση με την οποία ζήτησε, σύμφωνα με το άρθρο 5, παράγραφος 2, του κανονισμού 1697/79, να μην γίνει «εκ των υστέρων» είσπραξη των δασμών. Επικουρικώς, η προσφεύγουσα ζήτησε διαγραφή των εισαγωγικών δασμών, βάσει του άρθρου 13 του κανονισμού 1430/79. Επίσης, με την εν λόγω αίτηση η προσφεύγουσα ζήτησε και έλαβε, βάσει του εθνικού δικαίου, παράταση της προθεσμίας καταβολής των δασμών.

- 10 Στις 2 Μαΐου 1994, οι γερμανικές αρχές ζήτησαν από την Επιτροπή να αποφασίσει αν η διαγραφή των εισαγωγικών δασμών δικαιολογούνταν βάσει του άρθρου 13 του κανονισμού 1430/79. Η αίτηση αυτή λήφθηκε από την Επιτροπή στις 16 Μαΐου 1994. Αφού έλαβε γνώση της γνωμοδοτήσεως μιας ομάδας εμπειρογνομόνων συγκείμενης από εκπροσώπους όλων των κρατών μελών, η Επιτροπή διαπίστωσε, με απόφαση της 14ης Νοεμβρίου 1994 απευθυνθείσα στην Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας, ότι η διαγραφή των εισαγωγικών δασμών δεν δικαιολογούνταν επειδή η προσφεύγουσα δεν μπορούσε να επικαλεστεί άγνοια των νομικών διατάξεων οι οποίες είχαν δημοσιευθεί στην Επίσημη Εφημερίδα (στο εξής: επίδικη απόφαση).
- 11 Με έγγραφο της 27ης Δεκεμβρίου 1994, το οποίο παραλήφθηκε στις 29 Δεκεμβρίου 1994, η επίδικη απόφαση κοινοποιήθηκε στην προσφεύγουσα.

Διαδικασία και αιτήματα των διαδίκων

- 12 Υπό τις συνθήκες αυτές η προσφεύγουσα, με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 3 Μαρτίου 1995, άσκησε την παρούσα προσφυγή.
- 13 Κατόπιν εκθέσεως του εισηγητή δικαστή, το Πρωτοδικείο (τρίτο τμήμα) αποφάσισε να προχωρήσει στην προφορική διαδικασία χωρίς προηγούμενη διεξαγωγή αποδείξεων. Πάντως, το Πρωτοδικείο, με έγγραφο της 15ης Μαρτίου 1996, κάλεσε τους διαδίκους να απαντήσουν γραπτώς σε ορισμένες ερωτήσεις και να υποβάλουν ορισμένα έγγραφα. Η Επιτροπή και η προσφεύγουσα απάντησαν στις υποβληθείσες ερωτήσεις και κατέθεσαν τα αιτηθέντα έγγραφα στις 27 Μαρτίου 1996 και 29 Μαρτίου 1996, αντιστοίχως.
- 14 Οι διάδικοι αγόρευαν και απάντησαν στις ερωτήσεις του Πρωτοδικείου κατά τη συνεδρίαση της 18ης Απριλίου 1996.

15 Η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να ακυρώσει την απόφαση της Επιτροπής της 14ης Νοεμβρίου 1994.
- να υποχρεώσει την Επιτροπή να λάβει νέα απόφαση σχετικά με την από 2 Μαΐου 1994 αίτηση της Γερμανίας, περί επιστροφής ή διαγραφής εισαγωγικών ή εξαγωγικών δασμών, λαμβάνοντας υπόψη την απόφαση του Πρωτοδικείου.

16 Η Επιτροπή ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να απορρίψει την προσφυγή ως αβάσιμη.
- να καταδικάσει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.

Επί του παραδεκτού

Επί του παραδεκτού του δευτέρου αιτήματος με το οποίο ζητείται να υποχρεωθεί η Επιτροπή να λάβει νέα απόφαση σχετικά με την αίτηση της Γερμανίας της 2ας Μαΐου 1994

17 Εκτός από το ακυρωτικό της αίτημα, η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο να υποχρεώσει την Επιτροπή να λάβει νέα απόφαση σχετικά με την από 2 Μαΐου 1994 αίτηση της Γερμανίας, περί διαγραφής των εισαγωγικών δασμών.

- 18 Συναφώς, το Πρωτοδικείο υπενθυμίζει ότι, κατά πάγια νομολογία, στο πλαίσιο προσφυγής ακυρώσεως που ασκείται κατά το άρθρο 173 της Συνθήκης ΕΚ, ο κοινοτικός δικαστής δεν μπορεί, χωρίς να σφετερισθεί προνομίες της διοικητικής αρχής, να διατάξει ένα κοινοτικό όργανο να λάβει τα μέτρα που συνεπάγεται, κατά το άρθρο 176 της Συνθήκης, η εκτέλεση της δικαστικής αποφάσεως με την οποία ακυρώνεται απόφαση του κοινοτικού αυτού οργάνου (βλ. ως τελευταίως εκδοθείσα την απόφαση του Πρωτοδικείου της 9ης Νοεμβρίου 1995, T-346/94, France-aviation κατά Επιτροπής, Συλλογή 1995, σ. II-2843, σκέψη 42).
- 19 Συνεπώς, το δεύτερο αίτημα, με το οποίο ζητείται να υποχρεωθεί η Επιτροπή να λάβει νέα απόφαση σχετικά με την από 2 Μαΐου 1994 αίτηση της Γερμανίας, είναι απαράδεκτο.

Επί της ουσίας

Επί του πρώτου αιτήματος περί ακυρώσεως

- 20 Προς στήριξη της προσφυγής της, η προσφεύγουσα επικαλείται έναν μόνο λόγο αντλούμενο από την παράβαση του άρθρου 13, παράγραφος 1, πρώτο εδάφιο, του κανονισμού 1430/79, όπως τροποποιήθηκε με τον κανονισμό 3069/86.

Επιχειρήματα των διαδίκων

- 21 Η προσφεύγουσα προβάλλει, πρώτον, ότι προκειμένου να διερευνηθεί αν συντρέχει «ειδική περίπτωση», κατά την έννοια του άρθρου 13 του κανονισμού 1430/79, πρέπει να ληφθεί υπόψη το σύνολο των περιστάσεων της συγκεκριμένης υποθέσεως, καθόσον η διάταξη αυτή συνιστά γενική ρήτρα επιεικειάς. Επιπροσθέτως, το άρθρο 13 παρέχει εξουσία εκτιμήσεως στην Επιτροπή που συνεπάγεται ότι η απόφασή της πρέπει να ερείδεται επί πραγματική βάσεως αποδεδειγμένης κατά τρόπο ακριβή και εξαντλητικό. Κατά την προσφεύγουσα, με την επίδικη απόφαση η Επιτροπή αγνόησε τις απαιτήσεις αυτές.

- 22 Συναφώς, επιβάλλεται, κατά την προσφεύγουσα, η διαπίστωση ότι οι εσφαλμένες τελωνειακές πράξεις οφείλονται αποκλειστικά στις παραλείψεις και τα σφάλματα του γερμανικού τελωνείου. Αφού έλαβε τις πράξεις με τις οποίες απαλλασσόταν από τους εισαγωγικούς δασμούς χωρίς να αναφέρεται η δυνατότητα τροποποίησης εκ των υστέρων, η προσφεύγουσα καλοπίστως κατέβαλε στο ακέραιο τις τιμές πώλησεως χωρίς, επομένως, να προβάλλει έναντι των εμπορικών της εταιρών τους δασμούς που έπρεπε να αποδοθούν (βλ., πιο πάνω, σκέψη 3).
- 23 Εν συνεχεία, η προσφεύγουσα υπενθυμίζει ότι το τελωνείο παρέλειψε να πληροφορήσει το κεντρικό τελωνείο που είναι υπεύθυνο για την επιτήρηση των ποσοτώσεων και των ανωτάτων ορίων. Αυτό είχε ως συνέπεια ότι τα αρχικά σφάλματα επανορθώθηκαν μετά την παρέλευση δύο ετών (όσον αφορά τις πραγματοποιηθείσες το 1990 εισαγωγές) και ενός έτους (όσον αφορά τη διενεργηθείσα το 1991 εισαγωγή). Κατά την προφορική συζήτηση, η προσφεύγουσα προσέθεσε ότι από τον φάκελο που κατέθεσε η Επιτροπή στο Πρωτοδικείο αιτήσει του τελευταίου προκύπτουν δύο στοιχεία. Αφενός, προκύπτει, κατά την προσφεύγουσα, ότι ο διευθυντής του τελωνείου αναγνώρισε ότι, αν το τοπικό τελωνείο είχε υποβάλει προσηκόντως έκθεση στο κεντρικό τελωνείο, αυτό θα είχε ανακαλύψει αμέσως τα διαπραχθέντα σφάλματα. Αφετέρου, προκύπτει από τον φάκελο ότι οι τροποποιητικές πράξεις είχαν αποσταλεί δώδεκα μήνες περίπου μετά την αποκάλυψη των σφαλμάτων, τον Μάρτιο και τον Αύγουστο του 1991.
- 24 Αυτές οι ανεξήγητες καθυστερήσεις συνιστούν τον μοναδικό λόγο για τον οποίο η προσφεύγουσα δεν είναι πλέον σε θέση, μετά τον εμφύλιο πόλεμο στην πρώην Ομόσπονδη Δημοκρατία της Γιουγκοσλαβίας, να αξιώσει από τους εμπορικούς της εταίρους την επιστροφή των δασμών, η είσπραξη των οποίων είχε αποφασιστεί «εκ των υστέρων».
- 25 Δεύτερον, η προσφεύγουσα παρατηρεί ότι η έννοια της «ειδικής περιπτώσεως» είναι νομική έννοια της οποίας το περιεχόμενο πρέπει να ερμηνεύεται λαμβάνοντας υπόψη τον στόχο που επιδιώκεται με την επιβολή δασμών. Επομένως, η Επιτροπή έπρεπε να εξετάσει το βάσιμο της αιτήσεως συγκρίνοντας την προκειμένη περίπτωση με περιπτώσεις στις οποίες η διαγραφή των δασμών προβλέπεται ρητά. Από τη σύγκριση αυτή θα προέκυπτε ότι η διαγραφή των

δασμών δικαιολογείται όταν ο οικονομικός στόχος, ο οποίος επιδιωκόταν μέσω της εισαγωγής εμπορευμάτων, δεν είναι πλέον δυνατό να επιτευχθεί λόγω περιστάσεων τις οποίες ο εισαγωγέας ουδόλως μπορεί να επηρεάσει.

- 26 Αυτό ακριβώς συμβαίνει εν προκειμένω. Πράγματι, η προσφεύγουσα δεν θα είχε υποστεί οικονομική κύρωση με την «εκ των υστέρων» είσπραξη αν το τελωνείο είχε εφαρμόσει ορθώς την επίμαχη κανονιστική ρύθμιση ή αν το σφάλμα είχε διορθωθεί εντός ευλόγου χρόνου, αφού η αρμόδια γιουγκοσλαβική κεντρική υπηρεσία δεν έδωσε ευνοϊκή απάντηση στις βάσιμες αιτήσεις αποδόσεως των δασμών λόγω της διαλύσεώς της. Επομένως, θα πρέπει επίσης να χορηγηθεί δασμολογική ατέλεια στην προκειμένη περίπτωση.
- 27 Τρίτον, η προσφεύγουσα παρατηρεί, ως προς την προϋπόθεση ελλείψεως προφανούς αμελείας ή δόλου εκ μέρους του ενδιαφερομένου, που προβλέπει το άρθρο 13 του κανονισμού 1430/79, ότι, αφενός, είναι αναμφισβήτητο ότι η προσφεύγουσα δεν ενήργησε αμελώς ούτε επιδίωξε δόλιο σκοπό και, αφετέρου, από τη νομολογία προκύπτει ότι η υποχρέωση να βεβαιώνεται για το κοινοτικό δίκαιο που έχει εφαρμογή στις οικείες πράξεις, με την ανάγνωση της Επίσημης Εφημερίδας, βαρύνει μόνο τον επαγγελματία επιχειρηματία, του οποίου η δραστηριότητα είναι επικεντρωμένη κυρίως στις εισαγωγές-εξαγωγές (βλ. απόφαση του Δικαστηρίου της 12ης Ιουλίου 1989, 161/88, Binder, Συλλογή 1989, σ. 2415, σκέψη 22). Κατά την προσφεύγουσα, αν ληφθεί υπόψη το γεγονός ότι μόνον ευκαιριακά προέβαινε σε εισαγωγές και, επομένως, πρέπει να θεωρηθεί ως επιχειρηματίας χωρίς πείρα στον τομέα αυτόν, δεν μπορεί λογικά να απαιτούνται από αυτή μεγαλύτερες γνώσεις από εκείνες των τελωνειακών αρχών, ακόμη δε λιγότερο να είναι σε θέση να ελέγχει τα μέτρα που έλαβαν οι αρχές αυτές.
- 28 Όσον αφορά τον ισχυρισμό της Επιτροπής ότι η προσφεύγουσα δεν μπορεί να επικαλείται το καθεστώς επιεικείας, βάσει του άρθρου 13 του κανονισμού 1430/79, καθόσον το γερμανικό δίκαιο της παρέχει τη δυνατότητα να ασκήσει προσφυγή κατά των τροποποιητικών πράξεων περί επιβολής δασμών (βλ. απόφαση του Δικαστηρίου της 12ης Μαρτίου 1987, 244/85 και 245/85, Cerealman-gimi και Italgrani κατά Επιτροπής, Συλλογή 1987, σ. 1303, σκέψη 17), η προσφεύγουσα αντιτάσσει ότι άσκησε το δικαίωμα αυτό και, ακριβώς, κατά την προσφυγή αυτή ζήτησε, ως συντηρητικό μέτρο και επικουρικής, τη διαγραφή

- των δασμών κατ' εφαρμογή του άρθρου 13. Δεδομένου ότι δεν ήταν σε θέση να επιδράσει επί του γεγονότος ότι οι γερμανικές αρχές θέλησαν πρωτίστως να αποφανθούν επί της αιτήσεως με την οποία ζητήθηκε η διαγραφή των δασμών και διαβίβασαν προς τούτο σχετική αίτηση στην Επιτροπή, δεν είναι δυνατό, κατά την προσφεύγουσα, να απορριφθεί η εν λόγω αίτηση με τον ισχυρισμό ότι η διαδικασία εθνικού δικαίου είναι ακόμη εκκρεμής.
- 29 Τέλος, μολονότι το άρθρο 13 του κανονισμού 1430/79 και το άρθρο 5, παράγραφος 2, του κανονισμού 1697/79 έχουν τον «ίδιο σκοπό», η προσφεύγουσα θέτει το ζήτημα αν είναι δυνατό να συναχθεί το συμπέρασμα ότι οι πραγματικές προϋποθέσεις από τις οποίες εξαρτάται η εφαρμογή των δύο αυτών διατάξεων είναι ταυτόσημες. Εν πάση περιπτώσει, η προσφεύγουσα θεωρεί ότι δεν παρέβη τις υποχρεώσεις επιμελείας, κατά την έννοια του άρθρου 5, παράγραφος 2, του κανονισμού 1697/79.
- 30 Η Επιτροπή προβάλλει, κατ' αρχάς, ότι το μέσο έννομης προστασίας που προβλέπεται βάσει του γερμανικού δικαίου προς αμφισβήτηση του κύρους των τροποποιητικών πράξεων της 23ης Απριλίου 1992 και 30ής Ιουνίου 1992 εμποδίζει την προσφεύγουσα να επικαλεστεί το άρθρο 13 του κανονισμού 1430/79, δεδομένου ότι αυτό αποτελεί γενική ρήτρα επιεικειάς (βλ. απόφαση του Δικαστηρίου της 15ης Δεκεμβρίου 1983, 283/82, Schoellershammer κατά Επιτροπής, Συλλογή 1983, σ. 4219, σκέψη 7, και την προαναφερθείσα απόφαση Cerealmangimi και Italgani κατά Επιτροπής, σκέψη 10). Όταν υπάρχει ένα τέτοιο μέσο έννομης προστασίας, δεν χρειάζεται να επιδιωχθεί η έκδοση αποφάσεως επιεικειάς (βλ., συναφώς, την προαναφερθείσα απόφαση Cerealmangimi και Italgani κατά Επιτροπής, σκέψη 17).
- 31 Αν υποθεθεί ότι η προσφεύγουσα μπορεί ωστόσο να επικαλεστεί το άρθρο 13 του κανονισμού 1430/79, η Επιτροπή υπενθυμίζει ότι η έννοια της «ειδικής περιπτώσεως» δεν καθορίζεται. Κατά την Επιτροπή, πρέπει η έννοια αυτή να ερμηνευθεί υπό το φως των καταστάσεων που απαριθμούνται στα μέρη Α έως Δ του κανονισμού 1430/79 λαμβάνοντας υπόψη το γεγονός ότι πρόκειται για ρήτρα επιεικειάς.
- 32 Όσον αφορά το σφάλμα που διέπραξαν οι γερμανικές τελωνειακές αρχές, η Επιτροπή προβάλλει ότι οι εξαιρετικές περιπτώσεις που περιγράφονται σαφώς στον κανονισμό 1430/79 σκοπούν τις περιπτώσεις εισαχθέντων εμπορευμάτων

τα οποία δεν μπορούν να χρησιμοποιηθούν για τους σκοπούς για τους οποίους έχουν εισαχθεί. Αυτό όμως δεν συμβαίνει εν προκειμένω. Κατά την Επιτροπή, το γεγονός και μόνον ότι τα πραγματοποιηθέντα κέρδη από τις εισαγωγές δεν ανήλθαν στο υπολογιζόμενο επίπεδο δεν συνιστά ειδική περίπτωση.

- 33 Όσον αφορά τη φερόμενη εξαφάνιση των Γιουγκοσλάβων αντισυμβαλλομένων, η Επιτροπή παρατηρεί ότι από τη νομολογία προκύπτει ότι το γεγονός ότι η προσφεύγουσα δεν είναι πλέον σε θέση να απευθυνθεί στους εμπορικούς της εταίρους στην πρώην Ομόσπονδη Δημοκρατία της Γιουγκοσλαβίας δεν ασκεί επιρροή (βλ. αποφάσεις του Δικαστηρίου της 13ης Νοεμβρίου 1984, 98/83 και 230/83, Van Gend & Loos και Bosman κατά Επιτροπής, Συλλογή 1984, σ. 3763, σκέψη 16, και της 6ης Ιουλίου 1993, C-121/91 και C-122/91, CT Control (Rotterdam) και JCT Benelux κατά Επιτροπής, Συλλογή 1993, σ. I-3873, σκέψη 37).
- 34 Κατά την Επιτροπή, επομένως, οι περιστάσεις της προκειμένης υποθέσεως δεν μπορούν να αποτελέσουν ειδική περίπτωση κατά την έννοια του άρθρου 13 του κανονισμού 1430/79.
- 35 Εν πάση περιπτώσει, η Επιτροπή ισχυρίζεται ότι η προσφεύγουσα επέδειξε προφανή αμέλεια, κατά την έννοια του άρθρου 13 του κανονισμού 1430/79. Πράγματι, η επίμαχη κανονιστική ρύθμιση ήταν αρκετά απλή ώστε να επιτρέπει ευχερώς τη διαπίστωση του διαπραχθέντος σφάλματος (βλ. απόφαση του Δικαστηρίου της 26ης Ιουνίου 1990, C-64/89, Deutsche Fernsprecher, Συλλογή 1990, σ. I-2535, και, για την αντίθετη περίπτωση, την απόφαση του Δικαστηρίου της 22ας Οκτωβρίου 1987, 314/85, Foto-Frost, Συλλογή 1987, σ. 4199, σκέψη 25). Στην αλληλουχία αυτή, η Επιτροπή προσθέτει ότι η προσφεύγουσα δεν έκανε λόγο για δυσχέρειες προσβάσεως στην Επίσημη Εφημερίδα (βλ. απόφαση του Δικαστηρίου της 15ης Μαΐου 1986, 160/84, Ορυζόμυλοι Καβάλας κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1986, σ. 1633).
- 36 Όσον αφορά τη φερόμενη έλλειψη πείρας της προσφεύγουσας, η Επιτροπή προβάλλει ότι αυτό έπρεπε να οδηγήσει την προσφεύγουσα να εξετάσει επιμελώς τις ασκούμενες επιρροή διατάξεις και δημοσιεύσεις. Πράγματι, αν η προσφεύγουσα επιθυμούσε να βεβαιωθεί ότι δεν θα κατέβαλλε εκ των υστέρων δασμούς, δεν μπορούσε, κατά την Επιτροπή, να έχει τυφλή εμπιστοσύνη στην πράξη απαλλαγής από την καταβολή δασμών.

- 37 Τέλος, όσον αφορά την άποψη της προσφεύγουσας ότι δεν πρέπει να απαιτούνται από τον εισαγωγέα ευρύτερες γνώσεις από εκείνες των ίδιων των υπαλλήλων των τελωνείων, η Επιτροπή υπενθυμίζει ότι το Δικαστήριο έχει απορρίψει ήδη μια τέτοια επιχειρηματολογία (βλ. προαναφερθείσα απόφαση Deutsche Fernsprecher, σκέψη 17).

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

- 38 Ευθύς εξαρχής, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι οι επίμαχες εισαγωγές βάσει των κανονισμών 1280/90 και 1347/91 υπόκεινταν σε δασμούς, πράγμα που γίνεται δεκτό μεταξύ των διαδίκων. Πράγματι, όσον αφορά τις δύο πρώτες εισαγωγές, οι οποίες πραγματοποιήθηκαν στις 22 Μαΐου 1990 και 8 Ιουνίου 1990, αντιστοίχως, η επιβολή δασμών είχε επαναφερθεί κατά την εισαγωγή στην Κοινότητα των εν λόγω προϊόντων καταγωγής Γιουγκοσλαβίας για την περίοδο από 19 Μαΐου έως 31 Δεκεμβρίου 1990, σύμφωνα με το άρθρο 1 του κανονισμού 1280/90. Όσον αφορά την τρίτη εισαγωγή, η οποία πραγματοποιήθηκε στις 26 Ιουνίου 1991, η επιβολή δασμών είχε επαναφερθεί κατά την εισαγωγή στην Κοινότητα των εν λόγω προϊόντων καταγωγής Γιουγκοσλαβίας για την περίοδο από 27 Μαΐου έως 31 Δεκεμβρίου 1991, σύμφωνα με το άρθρο 1 του κανονισμού 1347/91.
- 39 Εν συνεχεία, το Πρωτοδικείο διαπιστώνει, αφενός, ότι κατόπιν σφάλματος που διέπραξε το αρμόδιο γερμανικό τελωνείο οι δασμοί δεν είχαν εισπραχθεί κατά τις επίδικες τρεις εισαγωγές και, αφετέρου, η γερμανική διοίκηση προέβη στην εκ των υστέρων εισπραξη των δασμών οι οποίοι δεν είχαν απαιτηθεί από την προσφεύγουσα κατά τις εισαγωγές. Συναφώς, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι από τον φάκελο προκύπτει ότι η προσφεύγουσα δεν κατέβαλε ακόμη τους δασμούς.
- 40 Υπό τις περιστάσεις αυτές, το αίτημα περί διαγραφής της «εκ των υστέρων» εισπράξεως πρέπει να εκτιμηθεί κατά τον κανονισμό 1697/79, ειδικότερα το άρθρο 5, παράγραφος 2, το οποίο ορίζει ότι «οι αρμόδιες αρχές δύνανται να μην προβαίνουν σε ενέργειες εισπράξεως “εκ των υστέρων” ποσού εισαγωγικών ή εξαγωγικών δασμών που δεν καταβλήθηκε συνεπεία λάθους αυτών των

ιδίων των αρμόδιων αρχών που λογικά δεν ηδύνατο να ανακαλυφθεί από τον φορολογούμενο ο οποίος, από μέρους του, ενήργησε καλοπίστως και τήρησε όλες τις διατάξεις που προβλέπονται από την ισχύουσα νομοθεσία, όσον αφορά την κατάθεση της τελωνειακής διασαφήσεως». Πράγματι, ο εν λόγω κανονισμός έχει ως αντικείμενο, σύμφωνα με το άρθρο 1, τον καθορισμό των όρων βάσει των οποίων διενεργείται η «εκ των υστέρων» είσπραξη των εισαγωγικών ή εξαγωγικών δασμών, οι οποίοι δεν κατέστησαν απαιτητοί από τον φορολογούμενο για εμπορεύματα που είχαν διασαφηθεί υπό τελωνειακό καθεστώς συνεπαγόμενο την υποχρέωση καταβολής τέτοιων δασμών (βλ. απόφαση του Δικαστηρίου της 12ης Νοεμβρίου 1981, 212/80 έως 217/80, Salumi κ.λπ., Συλλογή 1981, σ. 2735, σκέψη 7). Το Πρωτοδικείο διαπιστώνει, εξάλλου, ότι προκύπτει από τον φάκελο που υπέβαλαν στην Επιτροπή οι γερμανικές αρχές ότι η προσφεύγουσα, μετά την αποστολή των τροποποιητικών πράξεων περί επιβολής δασμών, ζήτησε, κυρίως, να μη γίνει «εκ των υστέρων» είσπραξη, σύμφωνα με το αναφερθέν άρθρο 5, παράγραφος 2.

41 Προστίθεται ότι ο κανονισμός 1697/79, που καταργήθηκε από 1ης Ιανουαρίου 1994 με το άρθρο 251 του κανονισμού 2913/92 του Συμβουλίου, της 12ης Οκτωβρίου 1992, περί θεσπίσεως κοινοτικού τελωνειακού κώδικα (ΕΕ L 302, σ. 1, στο εξής: κανονισμός 2913/92), ίσχυε κατά τον χρόνο των επίδικων περιστατικών, εφόσον οι εισαγωγές πραγματοποιήθηκαν το 1990 και 1991 αντιστοίχως και οι τροποποιητικές πράξεις εκδόθηκαν το 1992.

42 Όσον αφορά την εφαρμογή του άρθρου 5, παράγραφος 2, του κανονισμού 1697/79, το Πρωτοδικείο υπενθυμίζει ότι η διάταξη αυτή προβλέπει τρεις όρους οι οποίοι πρέπει να συντρέχουν σωρευτικώς για να μπορούν οι αρμόδιες τελωνειακές αρχές να μην προβαίνουν στην «εκ των υστέρων» είσπραξη εισαγωγικών δασμών, ήτοι η μη είσπραξη των δασμών αυτών αρχικώς να οφείλεται σε σφάλμα των αρμοδίων αρχών, ο υπόχρεος προς καταβολή των δασμών να έχει ενεργήσει με καλή πίστη και να έχει τηρήσει όλα τα προβλεπόμενα από τις ισχύουσες διατάξεις περί τελωνειακών διασαφήσεων (βλ., ως τελευταίως εκδοθείσα, την απόφαση του Δικαστηρίου της 4ης Μαΐου 1993, C-292/91, Weis, Συλλογή 1993, σ. I-2219, σκέψη 14). Όταν οι προϋποθέσεις αυτές συντρέχουν, ο υπόχρεος προς καταβολή των δασμών δικαιούται να ζητήσει να μην πραγματοποιηθεί η είσπραξη «εκ των υστέρων» (βλ. προαναφερθείσα απόφαση Weis, σκέψη 15). Αντιθέτως, αρκεί να ελλείπει μία από τις προϋποθέσεις αυτές για να μη δικαιολογείται το αίτημα να μη γίνει η «εκ των υστέρων» είσπραξη.

- 43 Στην προκειμένη περίπτωση, το Πρωτοδικείο κρίνει σκόπιμο να επικεντρώσει την εξέτασή του στη δεύτερη προϋπόθεση, δηλαδή στο ζήτημα αν ο ενδιαφερόμενος επιχειρηματίας μπορούσε ή όχι να διαγνώσει το σφάλμα. Συναφώς, επιβάλλεται να γίνει συγκεκριμένη εκτίμηση όλων των περιστάσεων της εν προκειμένω περιπτώσεως λαμβάνοντας υπόψη, κυρίως, τη φύση του σφάλματος, την επαγγελματική πείρα του ενδιαφερομένου επιχειρηματία και την επιμέλεια που επέδειξε (βλ. απόφαση του Δικαστηρίου της 1ης Απριλίου 1993, C-250/91, Hewlett Packard France, Συλλογή 1993, σ. I-1819, σκέψη 28).
- 44 Όσον αφορά τη φύση του σφάλματος που διέπραξε η γερμανική διοίκηση απαλλάσσοντας από δασμούς τις επίδικες εισαγωγές, κατ' αντίθεση προς την ισχύουσα κανονιστική ρύθμιση, το Πρωτοδικείο θεωρεί ότι η κανονιστική αυτή ρύθμιση ήταν αρκετά απλή για να είναι ευχερώς κατανοητή. Πράγματι, από τις μη διαφορούμενες διατάξεις των κανονισμών 1280/90 και 1347/91 προκύπτει ότι η Επιτροπή είχε επαναφέρει τους δασμούς κατά τον χρόνο των επίδικων εισαγωγών.
- 45 Όσον αφορά την επαγγελματική πείρα του επιχειρηματία, το Πρωτοδικείο θεωρεί ότι πρέπει να απορριφθεί η επιχειρηματολογία της προσφεύγουσας κατά την οποία η ενδιαφερόμενη πρέπει να θεωρηθεί ως επιχειρηματίας χωρίς εμπειρία, εφόσον μόνον ευκαιριακά εισάγει από την αλλοδαπή ράβδους αλουμινίου, από την οποία δεν μπορεί λογικά να απαιτούνται περισσότερες γνώσεις από εκείνες της διοικήσεως των τελωνείων και ακόμη λιγότερο έλεγχος των μέτρων της διοικήσεως αυτής.
- 46 Συγκεκριμένα, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι από τον φάκελο προκύπτει, χωρίς αυτό να αμφισβητείται από την προσφεύγουσα, ότι η τελευταία πραγματοποίησε έντεκα εισαγωγές ράβδων αλουμινίου το 1990 και οκτώ εισαγωγές το 1991, οι δε εισαγωγές αυτές ήσαν πάντοτε όχι ασήμαντης αξίας. Μολονότι οι δραστηριότητες της προσφεύγουσας δεν συνίστανται, κατά κύριο λόγο, σε πράξεις εισαγωγής και εξαγωγής, ωστόσο, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι είχε αποκτήσει κάποια πείρα στην εισαγωγή των εν λόγω εμπορευμάτων, αφού άλλωστε η προσφεύγουσα είχε πραγματοποιήσει στο παρελθόν τέτοιες πράξεις για τις οποίες είχαν υπολογιστεί δασμοί, όπως προκύπτει από τον φάκελο (βλ. προαναφερθείσα απόφαση Deutsche Fernsprecher, σκέψη 21).

- 47 Ως προς το επιχείρημα ότι δεν μπορεί να απαιτείται από τον εισαγωγέα να έχει ευρύτερες γνώσεις από εκείνες των τελωνειακών υπαλλήλων, αρκεί η παρατήρηση ότι το Δικαστήριο απέρριψε ήδη μια τέτοια επιχειρηματολογία υπογραμμίζοντας ότι η αναγωγή της σε γενική αρχή θα είχε ως συνέπεια ότι θα ήταν πρακτικώς αδύνατο να πραγματοποιηθεί εκ των υστέρων είσπραξη, διότι το σφάλμα έχει αναγκαστικά πάντοτε διαπραχθεί από αρμόδιο υπάλληλο που δεν εξέτασε όλες τις πτυχές συγκεκριμένης πραγματικής ή νομικής καταστάσεως. Πράγματι, το άρθρο 5, παράγραφος 2, του κανονισμού 1697/79 θα εστερείτο αντικειμένου, διότι προϋποθέτει αναγκαστικά ότι οι εν λόγω δασμοί δεν εισπράχθηκαν συνεπεία πλάνης των ιδίων των αρμοδίων αρχών (βλ. προαναφερθείσα απόφαση *Deutsche Fernsprecher*, σκέψη 17).
- 48 Τέλος, όσον αφορά την επιμέλεια του επιχειρηματία, το Πρωτοδικείο θεωρεί, ενόψει των πραγματικών περιστάσεων, ότι τέτοια επιμέλεια εκ μέρους της προσφεύγουσας ελλείπει εν προκειμένω. Πράγματι, υπενθυμίζεται ότι, κατά την έγγραφη διαδικασία, η προσφεύγουσα υποστήριξε ότι είχε συμφωνήσει με τους Γιουγκοσλάβους εταίρους της ότι οι ενδεχόμενοι δασμοί θα καταβάλλονταν από αυτούς. Συναφώς, υπογράμμισε ειδικότερα ότι είχε συμφωνηθεί ότι η πληρωμή της τιμής αγοράς θα γινόταν αφού οι τελωνειακές αρχές θα είχαν διαβιβάσει την πράξη τους περί επιβολής δασμών ώστε η προσφεύγουσα να έχει τη δυνατότητα, ενδεχομένως, να μειώσει την τιμή αγοράς κατά το ποσό των δασμών που είχε καταβάλει.
- 49 Επιβάλλεται όμως η διαπίστωση ότι από την απάντηση της προσφεύγουσας στις γραπτές ερωτήσεις που υπέβαλε το Πρωτοδικείο προκύπτει ότι η τιμή αγοράς, όσον αφορά τις εισαγωγές του 1990, καταβλήθηκε προτού η προσφεύγουσα λάβει τις πράξεις επιβολής δασμών από τα τελωνεία. Συγκεκριμένα, η πρώτη εισαγωγή παραγματοποιήθηκε στις 22 Μαΐου 1990 και η πράξη επιβολής δασμών εκδόθηκε στις 25 Μαΐου 1990. Ωστόσο, η προσφεύγουσα είχε πληρώσει ήδη στις 17 Μαΐου 1990 προτού ακόμη υποβληθεί η τελωνειακή διασάφηση. Ως προς τη δεύτερη εισαγωγή, αυτή πραγματοποιήθηκε στις 8 Ιουνίου και η πράξη επιβολής δασμών εκδόθηκε στις 11 Ιουνίου 1990, ενώ η προσφεύγουσα είχε πληρώσει ήδη από τις 8 Ιουνίου 1990. Επομένως, ήδη η προσφεύγουσα είχε αναλάβει έναν οικονομικό κίνδυνο, ο οποίος, βάσει των συμβατικών σχέσεων, όπως περιγράφονται πιο πάνω στη σκέψη 3, δεν ήταν απαραίτητος. Κατά συνέπεια, δεν μπορεί να διατείνεται ότι έτρεφε δικαιολογημένη εμπιστοσύνη η οποία διαψεύσθηκε, όσον αφορά το κύρος αυτών των πράξεων επιβολής δασμών, καθόσον το άρθρο 5, παράγραφος 2, του κανονισμού 1697/79 κυρίως αποσκοπεί στην προστασία της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης του

υποχρέου ως προς το βάσιμο του συνόλου των στοιχείων που υπεισέρχονται στην απόφαση για την είσπραξη ή μη των δασμών (βλ., συναφώς, την απόφαση του Δικαστηρίου της 27ης Ιουνίου 1991, C-348/89, Mecanarte, Συλλογή 1991, σ. I-3277, σκέψη 19).

- 50 Εξάλλου, το Πρωτοδικείο θεωρεί ότι ορθώς η Επιτροπή ισχυρίστηκε ότι η προσφεύγουσα, αν επιθυμούσε να βεβαιωθεί ότι δεν έπρεπε να καταβάλει εκ των υστέρων δασμούς, θα έπρεπε να εξετάσει τις ασκούμεες επιρροή διατάξεις και δημοσιεύσεις. Συναφώς, υπενθυμίζεται ότι από πάγια νομολογία προκύπτει ότι οι οικείες κοινοτικές διατάξεις αποτελούν, από την ημερομηνία της δημοσίευσής τους στην Επίσημη Εφημερίδα, το μόνο θετικό στον τομέα αυτό δίκαιο, του οποίου η άγνοια δεν δικαιολογείται (βλ. απόφαση του Δικαστηρίου της 28ης Ιουνίου 1990, C-80/89, Behn, Συλλογή 1990, σ. I-2659, σκέψη 13, και την προαναφερθείσα απόφαση Binder, σκέψη 19). Το Πρωτοδικείο θεωρεί, συναφώς, ότι το σφάλμα μπορούσε να ανακαλυφθεί από έναν προσεκτικό επιχειρηματία με την ανάγνωση της Επίσημης Εφημερίδας στην οποία είχαν δημοσιευθεί οι εν λόγω κανονισμοί μερικές ημέρες πριν τις εν λόγω εισαγωγές (βλ. προαναφερθείσα απόφαση Binder, σκέψη 20). Αντιθέτα από την άποψη της προσφεύγουσας, η νομολογία αυτή δεν εφαρμόζεται αποκλειστικά στους επαγγελματίες επιχειρηματίες, των οποίων η δραστηριότητα συνίσταται, κατά κύριο λόγο, σε πράξεις εισαγωγών-εξαγωγών.
- 51 Από τα προαναφερθέντα προκύπτει ότι τα διαπραχθέντα από τη γερμανική διοίκηση σφάλματα όσον αφορά την απαλλαγή από δασμούς μπορούσαν λογικά να ανακαλυφθούν, κατά την έννοια του άρθρου 5, παράγραφος 2, του κανονισμού 1697/79, από την προσφεύγουσα. Εφόσον ο υπόχρεος δικαιούται να ζητήσει να μη γίνει «εκ των υστέρων» η είσπραξη των δασμών μόνον αν το σύνολο των προϋποθέσεων που θέτει το άρθρο 5, παράγραφος 2, του κανονισμού 1697/79 πληρούνται, πρέπει, επομένως, να γίνει δεκτό ότι δικαιολογημένα απορρίφθηκε αίτηση που απέβλεπε στη μη είσπραξη των εν λόγω δασμών, αν είχε ζητηθεί από την Επιτροπή, εκ μέρους των γερμανικών αρχών, να αποφανθεί επί της ενδεχόμενης εφαρμογής του εν λόγω άρθρου 5, παράγραφος 2, αντί του άρθρου 13 του κανονισμού 1430/79 (βλ., πιο πάνω, σκέψη 10).
- 52 Κατά συνέπεια, δεδομένου ότι προκύπτει από τη νομολογία ότι η δυνατότητα διαγνώσεως του σφάλματος, κατά την έννοια του άρθρου 5, παράγραφος 2, του κανονισμού 1697/79, αντιστοιχεί στην προφανή αμέλεια ή τον δόλο κατά την έννοια του άρθρου 13 του κανονισμού 1430/79 (βλ. προαναφερθείσα

απόφαση Hewlett Packard France, σκέψη 46), πρέπει αυτός ο λόγος ακυρώσεως να απορριφθεί ως αβάσιμος, εφόσον η προσφεύγουσα, εν πάση περιπτώσει, δεν απέδειξε την έλλειψη προφανούς αμέλειας, κατά την έννοια του άρθρου 13 του κανονισμού 1430/79.

53 Δεδομένου ότι η Επιτροπή εξέτασε το βάσιμο της παρούσας αιτήσεως σύμφωνα με το άρθρο 13 του κανονισμού 1430/79 και όχι σύμφωνα με το άρθρο 5, παράγραφος 2, του κανονισμού 1697/79 (βλ., πιο πάνω, σκέψη 40), επιβάλλεται, στο παρόν στάδιο της συλλογιστικής, να εξεταστούν οι ενδεχόμενες συνέπειες που πρέπει να συναχθούν από το γεγονός αυτό, έστω και αν η προσφεύγουσα δεν προέβαλε συναφώς λόγο ακυρώσεως.

54 Από τη διατύπωση του άρθρου 13 του κανονισμού 1430/79 προκύπτει ότι η εφαρμογή του άρθρου αυτού εξαρτάται από δύο σωρευτικές προϋποθέσεις, ήτοι την ύπαρξη ειδικής περιπτώσεως και την έλλειψη προφανούς αμέλειας και δόλου, ώστε αρκεί να ελλείπει μία από τις δύο αυτές προϋποθέσεις για να μη γίνει δεκτή η διαγραφή των δασμών (βλ., συναφώς, την προαναφερθείσα απόφαση Ορυζόμυλοι Καβάλας κ.λπ. κατά Επιτροπής). Με την επίδικη απόφαση, η Επιτροπή έκρινε ότι η αίτηση δεν ήταν δικαιολογημένη επειδή η επαναφορά των δασμών δημοσιεύθηκε στην Επίσημη Εφημερίδα και η Επίσημη Εφημερίδα μπορεί να αντιτάσσεται σε κάθε υπόχρεο και δεν δικαιολογείται άγνοια των διατάξεων που δημοσιεύονται σ' αυτήν. Ως εκ τούτου, η Επιτροπή θεώρησε, ουσιαστικά, ότι η προσφεύγουσα δεν απέδειξε την έλλειψη προφανούς αμέλειας εκ μέρους της, κατά την έννοια του άρθρου 13.

55 Έστω και αν η Επιτροπή όφειλε να κρίνει την αίτηση που υπέβαλε η προσφεύγουσα βάσει του άρθρου 5, παράγραφος 2, του κανονισμού 1697/79 (βλ., πιο πάνω, σκέψη 40), πάντως, επιβάλλεται η παρατήρηση ότι το άρθρο 13 του κανονισμού 1430/79 και το άρθρο 5, παράγραφος 2, του κανονισμού 1697/79 επιδιώκουν τον ίδιο σκοπό, δηλαδή να περιορίσουν την «εκ των υστέρων» καταβολή των εισαγωγικών ή εξαγωγικών δασμών στις περιπτώσεις όπου η καταβολή αυτή δικαιολογείται και όπου συμβιβάζεται προς μια θεμελιώδη αρχή, όπως είναι η αρχή της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης. Επομένως, όπως διαπιστώθηκε ήδη, στη σκέψη 52 πιο πάνω, η δυνατότητα διαπιστώσεως του

σφάλματος, κατά την έννοια του άρθρου 5, παράγραφος 2, του κανονισμού 1697/79, αντιστοιχεί στην προφανή αμέλεια ή τον δόλο, κατά την έννοια του άρθρου 13 του κανονισμού 1430/79. Μολονότι η Επιτροπή υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο, κρίνοντας την προκειμένη περίπτωση βάσει του άρθρου 13 του κανονισμού 1430/79, το Πρωτοδικείο θεωρεί ότι μια τέτοια πλάνη είναι εντελώς τυπικής φύσεως καθόσον, υπό τις συγκεκριμένες περιστάσεις της προκειμένης περιπτώσεως, δεν είχε όντως καμιά καθοριστική επίπτωση ως προς το αποτέλεσμα της εκτιμήσεως της Επιτροπής στην υπόθεση που της είχε υποβληθεί. Επομένως, δεν συντρέχει λόγος ακυρώσεως της επίδικης αποφάσεως επειδή η Επιτροπή βασίστηκε σε εσφαλμένη νομική βάση.

56 Υπό τις περιστάσεις αυτές, και δεδομένου ότι διαπιστώθηκε ότι το σφάλμα το οποίο συνίστατο στην απαλλαγή των επίδικων εισαγωγών από δασμούς μπορούσε λογικά να ανακαλυφθεί από την προσφεύγουσα, κατά την έννοια του άρθρου 5, παράγραφος 2, του κανονισμού 1697/79, το Πρωτοδικείο θεωρεί ότι ορθώς η Επιτροπή απέρριψε, με την επίδικη απόφαση, την αίτηση της «εκ των υστέρων» διαγραφής των δασμών.

57 Επομένως, το αίτημα αυτό πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμο. Ως εκ τούτου, η προσφυγή πρέπει να απορριφθεί στο σύνολό της.

Επί των δικαστικών εξόδων

58 Κατά το άρθρο 87, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα, εφόσον υπήρχε σχετικό αίτημα. Δεδομένου ότι η Επιτροπή υπέβαλε σχετικό αίτημα, πρέπει η προσφεύγουσα να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ (τρίτο τμήμα)

αποφασίζει:

- 1) Απορρίπτει την προσφυγή ως απαράδεκτη, καθόσον με αυτή ζητείται να απευθυνθούν εντολές στην Επιτροπή.
- 2) Απορρίπτει την προσφυγή κατά τα λοιπά ως αβάσιμη.
- 3) Καταδικάζει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.

Briët

Vesterdorf

Potocki

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 5 Ιουνίου 1996.

Ο Γραμματέας

Ο Πρόεδρος

H. Jung

C. P. Briët